

Arbejdere (faglærte + ufaglærte) fordelt efter hovederhverv

		pct.	repræsentanter	pct.
Fremstillingsvirksomhed 437272 } Transport 61993 } ...	499265	24,4	3	30
Bygge og anlæg	143025	7,0	2	20
Landbrug	44990	2,2	2	20
Handel og omsætning	53317	2,6	1	10
Adm. og liberale erhverv	157460	7,7	0	0
Forskellig service	84803	4,1	0	0
Uoplyst, indkaldte	32697	1,6	0	0
I alt	1.015557	(49,5)	(8)	(80)
Funktionærer i alt	1.034649	50,5	2	20
Lønmodtagere i alt	2.050206	100,0	10	100

Kilde: Statistiske efterretninger nr. 19/1975.

Den her anvendte opdeling af arbejdstagerne svarer kun tilnærmelsesvis til lovens gruppering, men ud fra den forudsætning, at fremstillingsvirksomhed nogenlunde kan sidestilles med lovforslagets begreb „Industri“ og bygge- og anlæg med „håndværk“, kan man udlede den tendens, at industri og transport, bygge- og anlægsvirksomhed og landbrug er betydeligt overrepræsenteret, medens navnlig funktionærer, administration og liberale erhverv er underrepræsenteret.

Det må dog bemærkes, at denne sammenligning kun kan tillægges begrænset vægt i denne forbindelse. Det afgørende ved sammensætningen af arbejdsmiljørådet bør ikke så meget være denne statistik over den samlede arbejdsstyrkes fordeling som den vægt, de forskellige faglige grupper har i forhold til ulykkesfarer og sundhedsproblemer på arbejdspladserne. Denne vurdering kan kun foretages skønsmæssigt.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget er der lagt vægt på, at arbejdsrådet ikke selv har foreslået ændringer, og at Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark har givet udtryk for, at de heller ikke finder ændringer begrundet.

Spørgsmål 61:

ad § 73. Kan den i bestemmelsen nævnte bemyndigelse også omfatte udgiftskrævende foranstaltninger, såvel for det offentlige (som arbejdsgiver) som for erhvervslivet?

Svar:

Bemyndigelsen for arbejdsministeren til at overdrage direktøren for arbejdstilsynet beføjelser, der ved loven er tillagt arbejdsministeren, kan anvendes på alle lovens områder. Den kan således også anvendes til at give direktøren hjemmel til at udstede regler og give påbud om udgiftskrævende foranstaltninger.

Som anført i bemærkningerne til § 73 forudsættes det, at der for hvert område udfærdiges mere almindelige retningslinjer af arbejdsministeren. Heri fastlægges rammerne for de mere detaljerede regler, direktøren skal kunne udstede, og for den daglige administration.

Denne lovteknik er i nogen grad en anden end den, der er anvendt i den gældende lovgivning, hvor det i de enkelte lovbestemmelser er fastsat, hvilken kompetence der tilkommer henholdsvis ministeren og direktøren, jfr. f. eks. almindelig lov § 9, § 12 og § 15.

Der er ikke herved tilsigtet nogen radikal ændring i kompetencefordelingen i praksis, men ved i loven konsekvent at lade bemyndigelserne direkte tilkomme ministeren med adgang til at videregive kompetencen opnår man dels klart at placere det overordnede ansvar for administrationens tilrettelægning hos ministeren, dels at give mere smidige rammer for arbejdsdelingen mellem de forskellige led i administrationen.

Gennem samspillet mellem § 73 og § 66,